

פרולוג

אני עומדת על קרון הרכבת האדום שניצב נטוש לצד האסם. הרוח נושבת, מטיחה את שערי בְּפָנַי ומחדירה אוויר קר מבעד לצווארון הפתוח של חולצתי. משבי הרוח חזקים כאן, קרוב כל כך להר, כאילו הפסגה עצמה נושפת. למטה העמק שקט ושלֵו. ובתוך כך החווה שלנו רוקדת: עצי המחט הכבדים מתנדנדים לאטם, ושיחי הלענה והדרדרים נרעדים ונרכנים אל מול כל פרץ רוח וכיס אוויר. מאחורי משתפעת מעלה גבעה עדינה ותופרת עצמה אל בסיס ההר. אם אשא את מבטי, אוכל לראות את צלליה הכהים של הנסיכה האינדיאנית.

חיטת בר מרצפת את הגבעה. עצי המחט ושיחי הלענה נעים כסולנים בלהקת בלט, ושדה החיטה הוא ה"קור דה באלה" – כל הגבעולים רוקדים כגוף אחד בפרצי תנועה, מיליוני בלרינות רוכנות בזו אחר זו, בשעה שמשבי רוח אדירים פושקים להרף עין גומות בראשיהן המוזהבים, ולרגע קט כמעט אפשר לראות בהן את צורתה של הרוח.

כשאני מפנה את ראשי לעבר הבית שעל צלע הגבעה, אני רואה תנועה מסוג אחר: צללים גבוהים מפלסים את דרכם בקושי רב אל מול זרמי האוויר. אחי ערים ובודקים את מזג האוויר. אני רואה בעיני רוחי את אמי עומדת ליד התנור וגוהרת מעל מחבת פנקייקים מקמח סובין. אני מדמיינת את אבא שלי ליד הדלת האחורית, מתכופף לשרוך את מגפי העבודה שלו ועוטה כפפות ריתוך על כפות ידיו המיובלות. על הכביש הראשי למטה חולף אוטובוס בית הספר בלי לעצור.

אני רק בת שבע, אבל כבר מבינה שהעובדה הזאת, יותר מכל עובדה אחרת, הופכת את המשפחה שלי למשפחה שונה מכל האחרות: אנחנו לא לומדים בבית ספר.

אבא חושש שהממשלה תכריח אותנו ללכת לבית ספר, אבל היא לא יכולה לעשות את זה, כי היא לא יודעת עלינו. לארבעה מבין שבעת

הילדים של ההורים שלי אין תעודת לידה. אין לנו שום תיעוד של היסטוריה רפואית כי נולדנו בבית, ומעולם לא נבדקנו על ידי רופא או אחות.* אין לנו תיק אישי כי כף רגלנו מעולם לא דרכה בכיתת לימוד. כשהיה בת תשע אקבל לראשונה את תעודת הלידה שלי, אבל כרגע מבחינת מדינת איידהו והממשלה הפדרלית אני לא קיימת.

מובן שהייתי קיימת. לאורך שנות ילדותי הייתי עסוקה בהכנות ליום הדין וחיכיתי שהשמש ייהפך לחושך והירח לדם. ביליתי את ימות הקיץ בשימור אפרסקים בצנצנות, ואת החורפים בסידור מוצרי מזון על פי מידת הטירות שלהם. כשהאנושות תגיע אל קצה, תמשיך המשפחה שלי בחייה כאילו דבר לא קרה.

התחנכתי לקול מקצבי ההר, שהשינוי שחל בהם מעולם לא העיד על אירוע מהותי, אלא רק על מחזוריות. אותה שמש הופיעה בכל בוקר, חלפה מעל העמק ושקעה מעבר לפסגה. השלג שירד בחורף תמיד נמס באביב. חיינו היו מחזור – מחזור היום, מחזור העונות – מחזורים של שינוי תמידי שהמשמעות של השלמתם הייתה שדבר לא השתנה. האמנתי שמשפחתי היא חלק מהתבנית הנצחית הזאת, שאנחנו במידה מסוימת נצחיים; אבל הנצח שייך רק להרים.

יש סיפור שאבי נהג לספר על הפסגה. היא הייתה עתיקה, קתדרלת הרים. ברכס היו גם הרים אחרים, גבוהים ומרשימים יותר, אבל רק פסגת באק הייתה מעשה ידי אמן. בסיסה השתרע על פני קילומטר וחצי, וצורתה האפלה תפחה מעל פני הקרקע, התנשאה מעלה והתחדדה לצריח מושלם. ממרחק היה אפשר לזהות צורת גוף של אישה על פני ההר: רגליה שני גיאיות עצומים, שיערה רסס עצי אורן המצילים על הרכס הצפוני. יציבתה אומרת נחישות, רגל אחת שלוחה הרחק קדימה בתנועה מלאת עוצמה.

אבא שלי כינה אותה "הנסיכה האינדיאנית". היא צצה מדי שנה כשהשלג החל להפשיר, ופניה דרומה לעבר עדרי הבופלו השבים אל העמק. אבא סיפר שהאינדיאנים הנוודים ראו בהתגלות צורתה סימן לאביב, סימן

* פרט לאחותי אודרי, ששברה יד ורגל כשהייתה צעירה. היא נלקחה לבית חולים וגובסה שם.

לכך שההר מפשיר, שהחורף תם ושהגיעה העת לחזור הביתה.
כל הסיפורים של אבא שלי היו על ההר שלנו, על העמק שלנו, על הפיסה
הקטנה וההררית שלנו באיידהו. הוא מעולם לא סיפר לי מה עלי לעשות
אם אעזוב את ההר, אם אחצה אוקיינוסים ויבשות ואמצא את עצמי על
אדמה זרה, שבה אי-אפשר עוד לחפש באופק את הנסיכה. הוא מעולם
לא אמר לי איך אדע שהגיעה העת לחזור הביתה.

חלק ראשון

ובְּחֹר בְּטוֹב

הזיכרון הצלול ביותר שלי הוא כלל לא זיכרון. הוא משהו שדמיינתי והפך לזיכרון כאילו קרה באמת. הזיכרון נוצר כשהייתי בת חמש, רגע לפני שמלאו לי שש, מסיפור שאבא שלי סיפר בפרטנות רבה כל כך עד שכל אחד מאתנו – אני, אחי ואחותי – יצר לו גרסה קולנועית משלו עם יריות וצעקות. בגרסה שלי היו צרצרים. זה הקול שאני שומעת בזמן שבני משפחתי מצטופפים במטבח שאורותיו כבויים, מתחבאים מהסוכנים הפדרליים המקיפים את הבית. אישה שולחת יד לכוס מים, והירח מאיר את צלליתה. ירייה מהדהדת כמו צליפת שוט, והיא נופלת. בזכרוני זו תמיד אמא שנופלת, ויש תינוק בזרועותיה.

לא הגיוני שיש תינוק – אני הצעירה בשבעת ילדיה של אמי – אבל כמו שאמרתי, דבר מכל זה לא קרה.

שנה לאחר שאבא שלנו סיפר לנו את הסיפור הזה, התאספנו ערב אחד והקשבנו לו בזמן שהקריא את נבואת עמנואל מספר ישעיהו. הוא ישב על הספה שלנו בצבע חרדל, ותנ"ך גדול היה פתוח בחיקו. אמא ישבה לצדו. אנחנו, הילדים, השתרענו על השטיח החום הצמרירי.

"חמאה ודבש יאכל", קרא אבא בקול חד-גוני נמוך, עייף מיום ארוך של איסוף גרוטאות מתכות, "לדעתו קאוס ברע ובְּחֹר בְּטוֹב."

שתיקה כבדה השתררה. ישבנו בלי לפצות פה.

אבא שלי לא היה גבוה, אבל בכל פעם שנכנס לחדר היו כל העיניים נשואות אליו, ונוכחותו תמיד עוררה כבוד, משל היה אורקל. ידיו הגדולות המחוספסות – ידי אדם שעבד בעבודה קשה כל חייו – אחזו בספר התנ"ך בחוזקה.

הוא קרא את הפסוק בקול פעם שנייה ואז פעם שלישית ורביעית, ובכל

פעם טיפס קולו עוד יותר. עיניו, שכמה רגעים קודם לכן היו נפוחות מעייפות, היו כעת קרועות לרווחה וערניות. יש כאן דוקטרינה אלוהית, כך אמר. הוא יברר את העניין עם אלוהים.

למחרת בבוקר טיהר אבא את המקרר שלנו מחלב, מיוגורט ומגבינות, ובאותו ערב, כששב הביתה, היה הטנדר שלו מלא בחמישים מכלים ובהם כמאתיים קילוגרמים של דבש.

"ישעיהו לא אומר מה הרע, החמאה או הדבש," אמר אבא וחיך בזמן שאחי סחבו את מכלי הפלסטיק הלבנים למרתף. "אבל אם תשאלו, אלוהים יענה לכם!"

כשאבא הקריא את הפסוק לאמו, היא צחקה לו בפנים. "יש לי כמה מטבעות של פני בארנק," אמרה. "אולי כדאי שתיקח אותן ותקנה לעצמך קצת שכל."

לסבתא היו פנים רזות וזוויתיות ומבחר עצום של תכשיטים אינדיאניים מזויפים, כולם בצבעי כסף וטורקיז, שנתלו באשכולות מצווארה השברירי ועיטרו את אצבעותיה הדקיקות. מכיוון שגרה במורד הגבעה, ליד הכביש הראשי, קראנו לה "סבתא שבמורד הגבעה". זאת כדי להבדיל אותה מאמא של אמא שלנו, שלה קראנו "סבתא שבעיירה", מכיוון שגרה במרחק של עשרים וארבעה קילומטרים מדרום לנו בעיירה היחידה במחוז, שהיו בה רמזור אחד ומכולת.

אבא שלי ואמא שלו הסתדרו ביניהם כמו שני חתולים שזנבותיהם קשורים זה בזה. הם יכלו לדבר שבוע ולא להסכים על דבר וחצי דבר, אבל מסירותם להר חיברה ביניהם. משפחתו של אבא שלי חיה למרגלות פסגת באק כבר חצי מאה. הבנות של סבתא התחתנו ועברו משם, אבל אבא שלי נשאר ובנה בית צהוב רעוע, שימשיך להיבנות עד עולם, על הגבעה למרגלות ההר, ממש מעל בית אמו, והצניח מגרש גרוטאות – אחד מבין כמה – לצד המדשאה המטופחת שלה.

הם התווכחו מדי יום ביומו על הלכלוך ועל אי-הסדר במגרש הגרוטאות, אבל לעתים קרובות יותר התווכחו עלינו, הילדים. סבתא חשבה שאנחנו צריכים ללמוד בבית ספר, ולא "לשוטט בהרים כמו פראי אדם". אבא אמר שבתי הספר הציבוריים הם מזימה של הממשלה, שנועדה להרחיק ילדים מאלוהים. "לשלוח את הילדים שלי לבית ספר

יהיה כמו למסור אותם לשטן בכבודו ובעצמו", אמר. אלוהים הורה לאבא לספר על ההתגלות שלו לאנשים שגרים ומנהלים חוות בצל פסגת באק. בימי ראשון נהגו כמעט כולם להתאסף בכנסייה, מבנה בצבע חום לצד הכביש הראשי שצריחו קטן וצנוע, כמו ברוב הכנסיות המורמוניות. אבא דחק לפינה אבות ברגע שקמו מספסלי הכנסייה. הוא התחיל עם בן דודו ג'ים, שהקשיב ברוב קשב בזמן שאבא נופף בתנ"ך שלו והסביר את החטא שבחלב. ג'ים חיך חיוך רחב, טפח לאבא על הכתף ואמר ששום אלוהים הגון לא היה מונע מבן אדם גלידת תות תוצרת בית בצהרי יום חם. אשתו של ג'ים משכה אותו ביד. כשחלף על פנינו עלה באפי ריח דשן. ואז נזכרתי: הרפת הגדולה, השוכנת קילומטר וחצי מצפון לפסגת באק, היא הרפת של ג'ים.

ברגע שאבא התחיל להטיף נגד חלב, פוצצה סבתא את המקרר שלה במוצרי חלב. היא וסבא שתו רק חלב דל-שומן, אבל מהר מאוד היה שם הכול – חלב שני אחוזים, חלב שמונה אחוזים, אפילו שוקו. נראה שהיא האמינה שמדובר בעניין עקרוני.

ארוחות הבוקר הפכו למבחן נאמנות. בכל בוקר ישבה משפחתי מסביב לשולחן גדול, עשוי עץ אלון אדום מעובד, ואכלה דייסה מדגנים מלאים עם דבש ודבשה או פנקייק מדגנים מלאים, גם הם עם דבש ודבשה. מכיוון שהיינו תשעה, הפנקייקים אף פעם לא היו לגמרי עשויים. לא הייתה לי בעיה להסתפק בדגנים, כל עוד יכולתי להספיג אותם בחלב ולהניח להם להתרכך, אבל מאז ההתגלות אכלנו אותם במים. זה היה כמו לאכול קערת בויץ.

מהר מאוד התחלתי לחשוב על כל החלב שמתקלקל במקרר של סבתא, ופיתחתי הרגל לדלג על ארוחות הבוקר וללכת מיד לאסם. הייתי נותנת אוכל רטוב לחזירים, ממלאה את השוקת לפרות ולסוסיים, מדלגת מעל גדר המכלאה, עוקפת את האסם ונכנסת לבית של סבתא מהדלת הצדדית.

באחד הבקרים האלה, כשישבתי על הדלפק במטבח והסתכלתי על סבתא שופכת דגני בוקר לקערה, היא שאלה, "מה דעתך ללכת לבית ספר?" "דעתי היא שלא", אמרתי.

"איך את יודעת?" התיזה לעברי. "אף פעם לא ניסית." היא שפכה את החלב, הגישה לי את הקערה, נשענה על הדלפק בדיוק מולי והתבוננה בי בזמן שטרפתי את דגני הבוקר.

"מחר אנחנו נוסעים לאריזונה," אמרה לי, אבל כבר ידעתי את זה. היא וסבא תמיד נסעו לאריזונה כשמזג האוויר היה מתחיל להשתנות. סבא אמר שהוא זקן מדי לחורף באיידהו; הקור הכאיב לעצמותיו. "תקומי ממש מוקדם," אמרה סבתא, "בסביבות חמש, וניקח אותך אתנו. נשים אותך בבית ספר."

זוטי באי-נוחות על כיסא הבר. ניסיתי לדמיין בית ספר, אבל לא הצלחתי. במקום זה דמיינתי את השיעורים שהלכתי אליהם בימי ראשון בכנסייה וששנאתי. ילד בשם ארון סיפר לכל הבנות שאני לא יודעת לקרוא, כי אני לא הולכת לבית ספר, ועכשיו אף אחת מהן לא דיברה אתי.

"אבא אמר שאני יכולה לבוא אתכם?" שאלתי.

"לא," אמרה סבתא. "אבל כבר נהיה רחוקים כשהוא יבין שעזבת." היא הניחה את הקערה שלי בכיור והביטה מבעד לחלון.

סבתא הייתה תופעת טבע של ממש – חסרת סבלנות, לוחמנית, קרת רוח. המראה שלה היה מרתיע. היא צבעה את שערה בשחור – דבר שהדגיש את תווי פניה הנוקשים ובעיקר את הגבות שאותן מרחח בכל בוקר לשתי קשתות שחורות עבות. היא ציירה אותן גדולות מדי, מה שגרם לפניה להיראות מתוחות. היא גם ציירה אותן גבוה מדי, ומתחת נתלו שאר תווי פניה במבט משועמם, כמעט סרקסטי.

"את אמורה ללכת לבית ספר," אמרה.

"אבא לא יכריח אותך להחזיר אותי?" שאלתי.

"אבא שלך לא יכול להכריח אותי לעשות כלום." סבתא נעמדה והסתובבה אלי. "אם הוא ירצה שתחזרי, הוא יצטרך לבוא לקחת אותך." היא היססה, ולרגע נראתה אשמה. "דיברתי אתו אתמול. ייקח לו הרבה זמן להחזיר אותך. יש את הסככה הזאת שהוא בונה בעיירה, והוא מפגר בזמנים. הוא לא יכול לארוז ולנסוע לאריזונה, לא כל עוד מזג האוויר טוב והוא והבנים יכולים לעבוד ימים ארוכים."

המזימה של סבתא תוכננה היטב. בשבועות שלפני השלג הראשון אבא תמיד עבד מזריחה עד שקיעה, וניסה לחסוך די כסף מאיסוף גרוטאות

מתכת ומבניית אסמים כדי לעבור את החורף, שבו היה קשה למצוא עבודה. גם אם אמו תברח עם ילדתו הצעירה ביותר, הוא יוכל להפסיק לעבוד רק כשהמלגזה תתכסה בשכבת קרח. "אני אצטרך להאכיל את החיות לפני שנצא," אמרתי. "אם הפרות יפרצו את הגדר ויחפשו מים, הוא בטוח ישים לב שאני לא נמצאת."

לא ישנתי באותו לילה. ישבתי על רצפת המטבח והסתכלתי על מחוגי השעון זזים לאטם. אחת בבוקר. שתיים. שלוש. בשעה ארבע קמתי, נעלתי את המגפיים ויצאתי מהדלת האחורית. המגפיים היו מכוסים בגללי פרות, והייתי בטוחה שסבתא לא תרשה לי להיכנס אתם למכונית. דמיינתי אותם נטושים על המרפסת שלה בזמן שאני בורחת יחפה לאריזונה.

דמיינתי מה יקרה כשהמשפחה שלי תגלה שאני לא נמצאת. אחי ריצ'רד ואני בילינו לעתים קרובות ימים שלמים על ההר, ולכן סביר להניח שאיש לא יבחין בהיעדרי עד השקיעה, כשריצ'רד יחזור לארוחת ערב, ואני לא. דמיינתי את האחים שלי דוחפים את הדלת ויוצאים לחפש אחרי. הם יבדקו קודם כול את מגרש הגרוטאות – ירימו לוחות ברזל למקרה שאיזו יריעת מתכת זוה ממקומה וננעצה בי. ואז הם יצאו החוצה, יסרקו את החווה, יטפסו על עצים לתוך עליית הגג של האסם. לבסוף יצעדו לעבר ההר.

זאת כבר תהיה שעת דמדומים – רגע לפני שהלילה יורד, כשהנוף הוא לא יותר מגוונים שונים של אפלה, והעולם שסביבך בעיקר מורגש, פחות נראה לעין. דמיינתי את האחים שלי מתפזרים על פני ההר, מחפשים ביערות השחורים. איש מהם לא יפצה פה; אותן מחשבות יחלפו בראשיהם. סכנות גדולות אורבות על ההר. צוקים שצצים ללא אזהרה, סוסי פרא ששייכים לסכא שלי ודוהרים על פני גדות סבוכות של צמחי רוש עקוד, וגם לא מעט עכסנים. כבר ערכנו חיפוש דומה כשאחד העגלים ברח מהאסם. בעמק אפשר למצוא חיה פצועה; על ההר – חיה מתה.

דמיינתי את אמא עומדת ליד הדלת האחורית וסורקת במבטה את הרכס החשוך, כשאבא שלי חוזר הביתה לספר לה שהם לא מצאו אותי.

אחותי אודרי תציע שמישהו ישאל את סבתא, ואמא תגיד שסבתא נסעה הבוקר לאריזונה. המילים האלה יישארו תלויות באוויר לרגע, ואז כולם יבינו לאן נעלמתי. דמיינתי את הפנים של אבא שלי, את עיניו הכהות מתכווצות, את שפתיו מתהדקות בכעס בזמן שהוא מסתובב לאמא שלי. "את חושבת שהיא בחרה ללכת?"

קולו הנמוך והעגמומי הדהד, אבל אז כיסו אותו קולות מזיכרון אחר – צרצרים, ואז ירייה ואז דממה.

האירוע היה מפורסם, כך אלמד מאוחר יותר – כמו טבח וונדד נ' או המצור בווייקו – אבל כשאבא שלי סיפר לנו לראשונה את הסיפור הזה, הרגשנו שאיש אינו מכיר אותו מלבדנו.

זה התחיל לקראת סוף עונת שימור הפירות, שילדים אחרים כנראה קוראים לה "קיץ". בחודשים החמים הייתה משפחתי עסוקה בשימור פירות שאותם, על פי אבא, נצטרך לקץ הימים. ערב אחד חזר אבא ממגרש הגרוטאות ונראה מודאג. הוא פסע הלוך ושוב במטבח בזמן ארוחת הערב ובקושי נגע באוכל. אנחנו חייבים לארגן הכול, אמר. אין הרבה זמן.

למחרת העברנו את כל היום בבישול אפרסקים ובקילופם. כשהשמש שקעה כבר מילאנו עשרות צנצנות זכוכית גדולות. הן היו מסודרות בשורות מושלמות, עדיין חמימות מהבישול בסיר הלחץ. אבא בחן את העבודה שלנו, ספר את הצנצנות ומלמל לעצמו, ואז הסתובב לאמא ואמר, "זה לא מספיק".

באותו ערב הכריז אבא על ישיבה משפחתית, וכולנו נאספנו סביב שולחן המטבח כי הוא היה רחב וארוך, וכולנו יכולנו לשבת סביבו בנוחות. יש לנו זכות לדעת מול מה אנחנו עומדים, אמר. הוא ניצב בראש השולחן, ואנחנו ישבנו על ספסלים ובהינו בקורות העבות של האלון האדום.

"יש משפחה לא רחוק מכאן," אמר אבא. "הם לוחמי חופש. הם לא נותנים לממשלה לשטוף את המוח של הילדים שלהם בבתי ספר הציבוריים האלה, אז האף־בי־איי עלו עליהם." אבא נשף אוויר באטיות. "הסוכנים הקיפו את הבקתה של המשפחה, והיא לכודה בפנים כבר שבועות.

וכשילד רעב, ילד קטן, התגנב כדי לצוד לעצמו משהו, הסוכנים ירו בו והרגו אותו."

הסתכלתי על האחים שלי. זאת הייתה הפעם הראשונה שראיתי פחד בפניו של לוק.

"הם עדיין בבקתה," אמר אבא. "הם לא מדליקים את האורות, והם זוחלים על הרצפה ומתרחקים מהדלתות והחלונות. אני לא יודע כמה מזון יש להם. הם עלולים למות ברעב לפני שהסוכנים ירימו ידיים."

כולם שתקו. לבסוף לוק, שהיה אז בן שתיים-עשרה, שאל אם אנחנו יכולים לעזור. "לא," אמר אבא. "אף אחד לא יכול. הם לכודים בתוך הבית שלהם. אבל יש להם רובים, ואני מתערב אתך שבגלל זה הסוכנים לא פורצים פנימה." הוא השתק והתקפל אל הספסל הנמוך בתנועות אטיות ונוקשות. הוא נראה לי זקן ותשוש. "אנחנו לא יכולים לעזור להם, אבל אנחנו יכולים לעזור לעצמנו. כשהסוכנים יגיעו לפסגת באק, נהיה מוכנים."

באותו לילה גרר אבא ערמה של קיטבגים ישנים מהמרתף. הוא אמר שאלה תיקי הבריחה שלנו להרים, ובמהלך הלילה ארזנו בהם תרופות מצמחים, מטהרי מים, אבני אש ונשק. אבא קנה כמה חבילות של מנות קרב בשקיות, ודחסנו לתיקים שקיות רבות ככל האפשר. דמיינו את הרגע שבו נאכל אותן אחרי שנברח מהבית ונתחבא בין עצי השזיף הגדלים בר ליד ערוץ הנחל. כמה מהאחים שלי ארזו רובים בתיקים שלהם, אבל לי הייתה רק סכין קטנה, ובכל זאת כשסיימתי לארוז התיק היה בגודל שלי. ביקשתי מלוק להרים אותו למדף בארון הבגדים שלי, אבל אבא אמר לי לשמור עליו במקום שבו אני יכולה להגיע אליו בקלות ובמהירות, אז ישנתי אתו במיטה.

תרגלתי שוב ושוב את סדר הפעולות - לתלות את הקיטבג על הגב ולרוץ אתו - כי לא רציתי להישאר מאחור. דמינתי את הבריחה שלנו, את המנוסה בחצות הליל אל בין זרועותיה של הנסיכה שהייתה, כך הבנתי, בעלת ברינתנו. היא יכלה להפגין טוב לב כלפי אלה שהכירו אותה, אך בפולשים היא בגדה, וזה יעניק לנו יתרון. אבל אם אנחנו מתכוונים להתחבא על ההר כשהסוכנים יגיעו, למה שימרנו את כל האפרסקים האלה? הרי אנחנו לא יכולים לסחוב אלף צנצנות כבדות אל הפסגה.

או שאולי אנחנו צריכים את האפרסקים כדי שנוכל להתבצר בבית, כמו משפחת ויבר, עד שהקרב יוכרע?

היה נדמה שאנחנו עומדים להתבצר, בעיקר כי אבא חזר הביתה כעבור כמה ימים עם יותר מעשרה רובים מעודפי הצבא. בעיקר רובי סער סובייטיים שהכידון הכסוף והדק שלהם היה מקופל בדיוק מתחת לקנה. הרובים היו נתונים בקופסאות מתכת צרות וארוזים בקוסמולין – חומר חום במרקם של שומן חזיר שהיה צריך להסיר. אחרי שהרובים נוקו בחר אחי טיילר אחד מהם, הניח אותו על יריעת פלסטיק שחורה, עטף אותו ואטם את החבילה היטב בסרט דביק כסוף. הוא הניף את החבילה על כתפו, נשא אותה במורד הגבעה והניח אותה לצד קרון הרכבת האדום. לאחר מכן התחיל לחפור. כשהבור היה עמוק ורחב, הוא שמט את הרובה לתוכו וראיתי איך הוא מכסה אותו בעפר. השרירים שלו היו נפוחים ממאמץ, והלסת שלו הייתה קפוצה.

זמן קצר לאחר מכן קנה אבא מכונה לייצור כדורים מקליעים משומשים. עכשיו נוכל להחזיק מעמד יותר זמן במקרה של עימות, אמר אבא. חשבתי על תיק הבריחה שלי, שמחכה במיטתי, ועל הרובה, המוחבא ליד הקרון, והתחלתי לדאוג בגלל המכונה לייצור כדורים. היא הייתה מגושמת והוברגה לעמדת עבודה מברזל במרתף. תיארתי לעצמי שאם יפתיעו אותנו, לא נוכל לרוץ לקחת אותה. תהיתי אם כדאי לקבור גם אותה עם הרובה.

המשכנו לשמר אפרסקים. איני זוכרת כמה ימים חלפו או כמה צנצנות הוספנו למלאי שלנו, עד שאבא המשיך לספר לנו את הסיפור.

"רנדי ויבר נורה," אמר אבא בקול דק ורועד. "הוא יצא מהבקתה כדי להחזיר הביתה את הגופה של הבן שלו, והסוכנים ירו בו." מעולם לא ראיתי את אבא שלי בוכה, אבל עכשיו טפטפו מאפו דמעות בזרם קבוע. הוא לא מחה אותן, והן הרטיבו את חולצתו. "אשתו שמעה את הירייה ורצה אל החלון כשהיא מחזיקה את התינוק. ואז הגיעה הירייה השנייה."

אמא ישבה, הניחה יד על חזה, ואת היד השנייה הידקה אל פיה. בהיתם ברצפת הלינולאום המוכתמת בזמן שאבא סיפר לנו איך התינוק הורם מזרועות אמו, ופניו מגואלות בדמה.

עד אותו רגע משהו בי רצה שהסוכנים יגיעו, השתוקק להרפתקה. עכשיו נתקפתי פחד אמיתי. דמיינתי את האחים שלי כורעים בחשכה, וידיהם המזיעות מחליקות על פני הרובים שלהם. דמיינתי את אמא, עייפה וצמאה, מתרחקת מהחלון. דמיינתי את עצמי שוכבת על הרצפה דוממת ושקטה, מקשיבה לקולם החד של הצרצרים בשדה. ואז ראיתי את אמא עומדת ושולחת יד לברז בכיור. הבזק לבן, שאגת ירי, והיא נפלה. זינקתי לתפוס את התינוק.

אבא מעולם לא סיפר לנו את סוף הסיפור. לא היו לנו טלוויזיה או רדיו, ולכן ייתכן שגם הוא לא ידע איך הסתיים האירוע. הדבר האחרון שאני זוכרת שאמר בנושא הוא "בפעם הבאה אלה עלולים להיות אנחנו". המילים האלה נשארו אתי. שמעתי אותן מהדהדות בקול צרצור הצרצרים, בקולות שכשוך האפרסקים בצנצנות הזכוכית, בקול השפשוף המתכתי של ניקוי רובה סער סובייטי. שמעתי אותן מדי בוקר כשהייתי חולפת על פני קרון הרכבת ונעצרת ליד שיחי הכוכבת המצויה והדרדרים, שם קבר טיילר את הרובה. זמן רב אחרי שאבא שכח את ההתגלות בספר ישעיהו ואמא חזרה למלא את המקרר בבקבוקי חלב מפלסטיק, עדיין זכרתי את משפחת ויבר.

השעה הייתה כמעט חמש בבוקר.

חזרתי לחדרי, וראשי היה מלא בצרצרים ובקולות ירי. במיטה מתחת נחרה אודרי, ונחירותיה השקטות, שנשמעו כמו זמזום עליז, פיתו אותי להצטרף אליה. במקום זה טיפסתי למיטה שלי, התיישבתי בשיכול רגליים והבטתי מבעד לחלון. השעה חמש חלפה. ואז השעה שש. בשבע סבתא הופיעה; ראיתי אותה פוסעת הלוך ושוב במרפסת שלה, ומדי כמה רגעים מסתובבת ומרימה את מבטה אל הגבעה לכיוון הבית שלנו. ואז היא וסבא נכנסו למכונית שלהם ועלו על הכביש הראשי.

כשהמכונית נעלמה מהעין קמתי מהמיטה ואכלתי קערה של דייסת סובין עם מים. כשיצאתי החוצה קידמה את פני קמיקזה, העז של לוק, וכרסמה את חולצתי בזמן שצעדתי לעבר האסם. חלפתי על פני מכונית הקרטינג שריצ'רד בנה ממסכת דשא ישנה. האכלתי את החזירים, מילאתי את השוקת והובלתי את הסוסים של סבא לשדה מרעה חדש.

אחרי שגמרתי טיפסתי על קרון הרכבת וצפיתי בעמק. היה קל להעמיד פנים שהקרון נוסע, דוהר לו הרחק, שבכל רגע העמק עלול להיעלם מאחורי. נהגתי להקרין את הפנטזיה הזאת בעיני רוחי שעות על גבי שעות, אבל באותו יום גלגל המסרטה נתקע. הסתובבתי מערבה, הרחק מהשדות, אל פסגת ההר.

הנסיכה תמיד הייתה בהירה יותר באביב, בדיוק אחרי שעצי המחט התנערו מהשלג, ומחטיהם הירוקים כהים נראו כמעט שחורים על רקע הצבע החום הבהיר של האדמה והגזעים. עכשיו היה סתיו. עדיין ראיתי אותה אבל היא הלכה ודהתה: צבעי האדום והצהוב של הקיץ הגווע טשטשו את דמותה הכהה. בקרוב ירד שלג. בעמק השלג הראשון יימס, אבל על ההר הוא ייערם ויקבור תחתיו את הנסיכה עד האביב, אז שוב תופיע ותעמוד על המשמר.